

Човен

Євген Гребінка

Заграло, запінилось синєє море
І буйнії вітри по морю шумлять,
І хвиля гуляє, мов чорнії гори
Одна за одною біжать.
Як темная нічка, насупились хмари. —
В тих хмарах, мов голос небесної кари,
За громом громи гуркуться.
І грає, і піниться синєє море...
Хтось човен на море пустив;
Бурхнув він по хвилі, ниряє по волі,
Од берега геть покотив;
Хитається, бідний, один без весельця...
Ох, жаль мені човна! ох, жаль мого серця!
Чого він під бурю поплив?
Ущухнуло море і хвилі вляглися, —
Пустують по піні мавки;
Упять забілили, упять простяглися
По морю кругом байдаки.
Деж човен подівся? де плавле мій милий?
Мабуть, він не плавле, бо он-де по хвилі
Біліють із його тріски.
Як човнові море — для мене світ білий
Із малку здавався страшним.
Та як заховаться? Не можнаж вік цілий
Пробути з собою одним!
Прощай, мій спокою! — пускаюсь у море,
І, може, недоля і лютеє горе
Пограються з човном моїм!...